

Cocon

Jaargang 19

Oktober 2019

BESTUUR van de FNG:

Jack Keijzer	voorzitter	tel: 0638546808
Lena Olivier	secretaris	p/a Louis Couperusplein 2, 2514HP, Den Haag
Jacques Beemsterboer	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Rikus Scholing	bestuurslid	
Wicky van der Meijs	bestuurslid	

Cocon

REDACTIE:

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Margreet Scholing	tel. 06-37317070	margreetscholing@gmail.com
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl

Gastschrijvers:

Jan Bouman
Gert Jan Slump

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws graag zenden naar:

Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 1 januari 2020

Kopij vóór 28 november 2019 sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

VAN DE REDACTIE

Meteen toen ik deze plaat ontving, moest ik aan een cryptogram denken: 'Een dier met 3 poten'.

En aan een gebeurtenis uit een heel grijs verleden: ik zat op de lagere school, in klas 5 denk ik, toen, heel langzaam, de ezel die voor in de klas stond en waarop de kaart van Europa zich bevond, toen die ezel heel langzaam door zijn poten zakte en met een klap op de grond terecht kwam. Nog zie ik de meester bleek wegtrekken en als aan de grond genageld staan.

Maar verder vind ik het een prachtig plaatje! En ik word er zelfs een beetje blij van, want als je die ezel ziet, die daar zo trouw staat te wachten op zijn baas, dan beseft ik dat er rond die ezel van alles kan gebeuren.

Ik noem maar wat. Er kan natuurlijk heel lang niets gebeuren, want de schilder is misschien wel met vakantie. Het kan ook zijn dat de schilder even weg is om nieuwe verf te kopen.. Of hij moet nieuw linnen kopen, want hij is van plan iets te creëren.

In ieder geval ligt de toekomst voor die ezel helemaal open. Voor de schilder trouwens ook en voor het kunstwerk ook. Alles ziet er maagdelijk uit. Onbevlekt mag je in dit geval misschien ook zeggen.

En zo zijn wij allemaal begonnen. Als een onbeschreven blad, met een toekomst voor ons vol mogelijkheden. En wie weet met wat voor verwachtingen, met wat voor plannen.

Maar voor ieder van ons is die eens verwachte toekomst wreed verstoord. Want geweld heeft onze dierbaren van ons weggerukt. We zijn niet meer een onbeschreven blad. We zijn niet meer onbevlekt. Onze plannen zijn gruwelijk gedwarsboemd. Onze verwachtingen zijn niet ongeschonden gebleven. Er zitten krassen in ons leven, wonden die niet helen.

Maar ik keer terug naar de ezel op de plaat. Hij is gebruikt, er zitten vlekken op, er zitten blutsen in het hout. Het heeft heel wat meegemaakt. Ook de schilder redt het niet in zijn eentje: hij heeft licht nodig. En dat licht schijnt in het duister, niet om het weg te nemen, maar om het zichtbaar te maken, want het is er. Het is er!

Ook die ons dierbaar was, was vol verwachting en vol plannen. Of misschien nog niet eens? Wie weet wat er in een baby omgaat? In een ongebooren kind? Alleen - zij zijn er niet meer. En dat is het blijvende duister in ons leven en daarom hebben we dat licht zo hard nodig.

En toch, toch staat die ezel daar vol verwachting, want hij heeft nog een taak. Anders had zijn baas hem wel bij het grof vuil gezet. Hij moet nog dienen. Hij moet nog dragen. Hij heeft een taak, zij het een eenvoudige: hij moet het kunstwerk dragen. Hij moet de schilder de mogelijkheid geven zijn werk te doen, zijn levenswerk misschien wel.

En nu kom ik dicht bij mijzelf. Zij die mij dierbaar was, mijn lieve dochter Maaïke, kan niets meer doen dan leven in mijn gedachten, in mijn herinneringen. Maar ik heb nog zoveel te doen. Haar lach zal nooit meer klinken – zou ik dan moeten treuren? Geen gedicht zal zij meer schrijven, moet ik dan zwijgen? Geen kind zal haar ooit moeder noemen, maar zij is van acht kinderen wel een tante.

De zomer ligt weer achter ons en als wij van onze naasten net zoveel warmte ontvangen als de zomer ons heeft gegeven, laat ons dat dan inspireren om zelf net als deze zomer warmte uit te stralen. Niet in het wilde weg, maar naar ieder die op onze weg komt.

Dat is de wens van de redactie.
Namens deze redactie,

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

De zomervakantie zit er voor de meesten weer op. Kinderen zijn weer naar school.

Wij hopen dat u ondanks alles een goede vakantie heeft gehad.

Inmiddels heeft Ron Sluijs afscheid genomen van het bestuur. Hij heeft uit handen van de burgemeester van zijn gemeente een mooie bos bloemen gekregen als blijk van waardering voor het werk dat hij gedaan heeft voor de nabestaanden.

Lena Olivier volgt hem officieel per 1 september op. Verderop in de Cocon stelt zij zich aan u voor.

Opvallend was dat er de afgelopen periode nogal wat media-aandacht is geweest voor allerlei kwesties waar wij als nabestaanden in meer of mindere mate mee te maken krijgen of hebben gehad. Wij hebben u hierover bericht.

Veel aandacht is geweest voor de coldcase problematiek maar ook voor de petitie van de ouders van Nick, Romy en Savannah. Een ongeken- de hoeveelheid handtekeningen (ruim 72.000!) hebben zij weten te verzamelen. Dit allemaal om te bereiken dat de rechters in jeugdrechtszaken een bredere marge krijgen om de jeugdige daders een celstraf op te leggen. Nu is het maximale voor 14/15 jarige 1 jaar en voor 16/17 2 jaar, met overigens wel de mogelijkheid hen volgens het volwassenenstrafrecht te laten berechten. Wat de genoemde ouders willen, waarin zij worden gesteund door het bestuur van de FNG, is deze maxima te verhogen tot 2 resp. 5 jaar. Wij vinden dit zeer redelijk en billijk. Het is dan ook jammer dat de deskundigen op het gebied van jeugdrecht soms wat overspannen hierop reageren. Emeritus hoogleraar Roos schrijft in de Telegraaf: "als dit zo doorgaat wordt de doodstraf weer ingevoerd". Treurig zo'n reactie. Afgelopen 25 september was het debat hierover in de Tweede Kamer.

Ons bestuurslid Lena Olivier heeft in het programma Eenvandaag gepleit voor een betere vergoeding voor onze doelgroep als het gaat om nazorg. Terecht concludeerde zij dat er veel meer geld naar de daders gaat dan naar nabestaanden. Het is onverkwikkelijk dat er voor ons geen hulp meer is als na verloop van tijd er bijvoorbeeld psychische problemen ontstaan welke gerelateerd zijn aan de moord op onze dierbaren.

Als gevolg van deze uitzending hebben wij een gesprek gehad met Slachtofferhulp Nederland. Slachtofferhulp staat volledig achter ons. Wat wij tot nu toe kunnen melden is dat er voortvarend mee aan de slag wordt gegaan.

Op het moment van schrijven zijn ook de voorbereidingen voor de DHG in volle gang. Gelukkig hebben we nogal wat geruststellende woorden gehad van de autoriteiten van de gemeente Hilversum naar aanleiding van de berichten rondom een IS-dreiging. Slechts 5 afmeldingen gehad Van deze 5 hebben zich er 2 gelukkig toch bedacht.

Ook is de voorbereiding in volle gang voor een bijeenkomst met broers en zussen. Hopelijk wordt ook dit een waardevolle bijeenkomst zodat deze bijeenkomst wellicht herhaald kan worden.

Van de organisatie van de Lourdesreis kregen wij het bericht dat het maximale aantal deelnemers zich heeft gemeld en dat inschrijving voor dit jaar gesloten is.

Daniel van Berlo is druk met zijn kidsweekend in Slagharen. Ook een ongekend aantal deelnemers. Het zal ongetwijfeld weer een gezellig weekend zijn geweest.

In de loop van de maand oktober kunt u de uitnodiging verwachten voor Lichtjesavond. Deze vindt 2 november a.s. plaats. U kunt het alvast in de agenda zetten.

Als bestuur hebben wij overigens besloten dat de aanmeldingen van de bijeenkomsten als Wilhelminaoord, Kidsweekend, Familiedag en de Decemberbijeenkomst (bijeenkomsten waarbij er een bepaald maximum gesteld is) via de website gaan en dat wij ernaar willen streven dat ook nieuwe deelnemers of deelnemers die niet zo vaak gaan een grotere kans krijgen om aan zo'n bijeenkomst deel te nemen.

Wij nemen dus afstand van het principe "wie het eerst komt wie het eerst maalt". Dat zal dan een bestuursbeslissing worden in goed overleg uiteraard met de werkgroep.

Ook heeft het bestuur besloten om een gedragscode onder de aandacht van de leden te brengen. Een gedragscode van hoe we elkaar tegemoet treden in de directe omgang als zowel op sociale media. De code is te vinden op pag. 20.

Tot slot: de werkgroep lotgenotencontact gaat binnenkort weer de agenda samenstellen voor 2020. Heel graag horen wij van u of u een bijeenkomst wilt organiseren. Laat het ons weten. Onze lotgenoten zullen het zeer op prijs stellen.

Namens het bestuur van de FNG,
Jack Keijzer

FAMILIEDAG AMERSFOORT

Een jaarlijkse traditie: de familiedag, nu georganiseerd vanuit de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers, de FNG, op 2 juli 2019.

Altijd weer een verrassing: waar zal het zijn en hoe zal het zijn?

Dit jaar was de plaats van samenkomst Dierenpark Amersfoort. Zoiets is te organiseren, maar dat het weer die dag ook uitstekend was, konden de organisatoren van tevoren ook niet weten.

Meteen bij aankomst was de sfeer goed. Oude bekenden en nieuwe gezichten, zo gaat dat als drie organisaties samengevoegd worden, maar van 'bloedgroepen' was op die dag geen sprake.

Over sfeer gesproken: natuurlijk begint de dag met het aansteken van een kaars ter ere van al die lieve mensen, oud en jong, die er niet meer zijn en wie die dag toch zo voelbaar aanwezig waren.

Ik beperk me tot een paar herinneringen aan die dag. Onder deskundige leiding werden we in groepen rondgeleid door het dierenpark en kwamen zo ook even in de olifantenschool. Ook dieren moeten leren en leren reageren. Voor mij ook leerzaam!

De leiding van zo'n rondwandeling was niet alleen deskundig maar ook enthousiast en zo werd het een boeiende excursie.

Wat is het belangrijk dat je elkaar ontmoet in een omgeving waar niet alles beladen is door ons verdriet, maar waar wel degelijk ruimte is voor dat onvoorstelbare leed dat ons getroffen heeft. Dan praat je met mensen die je misschien voor het eerst ziet en je weet wat die ook meegemaakt hebben. Diepgaande gesprekken zijn dat en hoewel ik niet zo houd van clichés, blijkt gedeelde smart wel geen halve smart op te leveren, maar wat kom je dicht bij elkaar en wat maakt dat mede van zo'n dag een heel bijzondere belevenis.

Dat sommige dieren ook een bijzondere dag hebben beleefd was mooi meegenomen!

Allen die deze dag mogelijk hebben gemaakt hartelijk dank!

Paul Kuiper

De Waterlelie

*Ik heb de water-lelie lief,
daar die zo blank is en zoo stil
haar kroon
uitplooit in het licht.*

*rijzend uit donker-koelen
'ijvergrond'
heeft zij het licht gevonden
en ontsloot toen bij het gouden
hart.*

*Nu rust zij peinzend op het
Watervlak
En wenscht niet meer*

(Frederik van Eeden, 1901)

TWEE NIEUWE BESTUURSLEDEN !

WICKEY VAN DER MEIJS (56)

Moeder van 3 dochters (26, 24 en 23 jaar), sinds 2003 gescheiden en nog steeds alleenstaand. Ik heb, in de jaren na de dood van mijn ouders, een eigen bedrijf opgebouwd. Naast de prioriteit om alleen vier maanden te vullen, zorgde het harde, non stop werken dat ik de pijn van het verlies geen ruimte gaf om het te voelen.

In 2002 is mijn vader vermoord tijdens het uitlaten van zijn hondje; de misdadige onbekende loopt nog steeds vrij rond. Vier en een halve maand daarna stierf mijn moeder aan een ziekte die haar na vijf jaar had gesloopt.

Voordat mijn kinderen werden geboren ben ik, naast mijn werk in binnen-en buitenland opgeleid als hulpverlenster. Toen de oudste geboren werd ben ik gestopt met hulpverlening omdat ik te emotioneel geworden was. Na de dood van mijn ouders kwam ik de therapeut tegen die ons opgeleid heeft. Ik legde de vraag bij hem neer waar ik nabestaanden van een moord kon vinden om mee te praten. Hij keek me diep in de ogen en zei, ga jij maar schrijven om alle emoties kwijt te raken.

In de afgelopen 17 jaar ben ik altijd aan de bel blijven trekken bij de politie. Zo kwam ik tijdens een uitzending van Jinek in 2017 de bedenkers van de Cold Case kalender tegen. Mijn vader stond in deze eerste Cold Case kalender en voor mij was het moment dat de kalender uitkwam enorm belangrijk. Het gaf me een gevoel dat de politie aandacht had voor de onopgeloste moord op mijn vader. Het was voor mij een bevestiging dat men mijn vader niet vergat. Deze ervaring is voor mij de basis geworden voor het gevoel van onrecht voor de 94% van de hoeveelheid onopgeloste moorden, die door een capaciteits- probleem bij de politie, geen aandacht krijgen.

Bij een Cold Case presentatie in het land vroeg men hoe ik er over dacht wanneer de politie nabestaanden zou gaan uitnodigen bij de presentatie van de nieuwe cold case kalender op de politieacademie. Ik was dol enthousiast omdat ik eindelijk na 15 jaar nabestaanden zou gaan ontmoeten. Ik heb gevraagd aan

de organisatie of ik tijdens deze avond op de politie-academie de besloten Facebook pagina nabestaanden moord mocht introduceren, ik wilde in contact blijven met nabestaanden. Daar gaf men toestemming voor.

Tijdens deze avond gaf Jack Keijzer een presentatie voor de FNG en heb ik contact met hem gezocht. De rest is bekend .

Op 30 augustus 2018 heb ik met ondersteuning van de FNG de petitie 'meer dan 1000 onopgeloste moorden schreeuwen om een oplossing' online gezet. Deze petitie kreeg veel media-aandacht, ook politie en de politiek werden aangesproken. In maart dit jaar zaten enkele nabestaanden bij minister Grapperhaus om over de toekomst te praten .

In het voorjaar van dit jaar ben ik tot het bestuur toegetreten en zal mij in de voetsporen van de vertrekkende Rikus gaan bezighouden met de events rond de muur.

Op 1 juni jl. is op mijn initiatief de eerste stille tocht voor onopgeloste moorden georganiseerd.

Mijn doel als bestuurslid is om de onopgeloste moorden op de kaart te houden en de slachtoffers een gezicht te geven. Wij zullen niet meer 'de lummel' zijn over wier hoofden politie, politiek en NFI heen praten. Wij zijn een ketenpartner geworden waar men rekening mee moet houden. Politie roepen wij, nabestaanden van een onopgeloste moord, ter verantwoording! Als men geen resultaat laat zien trekken we aan de bel bij de minister .

De slachtoffers krijgen een gezicht op de Facebook-pagina, instagram en website 'onopgeloste moorden'. Daarnaast hebben wij met 6 nabestaanden een film gemaakt die we in de gevangenissen en op scholen willen tonen. Met deze film proberen wij gevangenen inzicht te geven wat de gevolgen kunnen zijn van agressie en moord. Wij hopen dat gevangenen en zwijgende moordenaars door onze film geraakt worden en hun hart laten spreken zodat tenminste één van de meer dan 1000 onopgeloste moorden opgelost gaat worden. Op de scholen hopen wij dat bij jongeren meer bewustzijn ontstaat van wat dergelijke agressie teweeg brengt.

Momenteel zijn we ook druk bezig met het verzamelen van brieven aan geliefden en moordenaars (zowel van onopgeloste, als opgeloste moorden) en we roepen nabestaanden op filmpjes op te sturen waarin men zijn of haar gevoelens uit.

Martien van der Meijs
15-02-29 † 30-01-02

Deze filmpjes worden op de Facebook-pagina Onopgeloste Moorden geplaatst. Wij hopen dat de zwijgende moordenaars en 'meer wetende' mensen die dit verzwijgen, deze filmpjes zien en niet meer verder kunnen leven met hun geheim.

Voor de FNG wil ik mij inzetten om het onrecht dat nabestaanden aangedaan wordt om te zetten in acties, zodat levens van nabestaanden niet onnodig verder beschadigd worden en zij zich gesteund voelen in moeilijke situaties. Op de besloten Facebook-pagina nabestaanden heb ik frequent contact met meer dan 240 nabestaanden en ik probeer hun leed te verlichten en spreekbuis te zijn door dit door te vertalen naar de FNG, politie, politiek en naar de media als dit past en verlangd wordt.

Het is belangrijk dat bestuursleden precies weten wat er speelt bij de leden. Daarom vind ik de regio bijeenkomsten die de FNG organiseert zeer waardevol en probeer ik daar zoveel mogelijk bij aanwezig te zijn. Ik zie het als mijn taak om de voorlichting op scholen en instanties op de kaart te zetten zodat men met de juiste empathie en inzichten naar nabestaanden om kan gaan. Al twitterend stel ik situaties aan de kaak en bouw daarmee aan een netwerk in de politiek, bij politie, slachtofferhulp, journalisten en programmamakers om ze zo mogelijk voor de FNG te kunnen inzetten.

De laatste twee jaar zijn voor mij enorm belangrijk geweest. Ik besef dat ik niet de weg bewandeld heb zoals vele nabestaanden en pas relatief kort lid ben van de FNG. Niettemin geloof ik dat ik mijn steentje kan bijdragen om samen met u allen te werken aan een betere wereld waarin we respect hebben voor elkaar en bewust zijn van wat ons verdriet met ons en met onze directe omgeving doet.

Mij heeft deze laatste twee jaar enorm geholpen om bewuster en sterker op weg te gaan, samen met u allen en met allen in onze gedachten die wij ongevraagd hebben moeten verliezen.

Wicky van der Meijs

Slappe handen

Slappe handen

handen die niets meer kunnen vasthouden

handen als slappe vaatdoekjes

Zulke handen wens ik die hun handen niet thuis kunnen houden

Handen die jonge meisjes van de fiets rukken

Handen die hun kleding verscheuren

Handen die de paden onveilig maken

Slappe handen

opdat ze geremd worden in hun driften

opdat ze gestopt worden in hun breinen

Zij die niet weten dat

handen er zijn om te strelen

om te geven en lief te hebben

om te helpen en te bemoedigen

Slappe handen totdat ze anders kunnen handelen

Slappe handen

Afhakken doen we niet meer

dat zou onbeschaafd en wreed zijn

wraakzucht is ook geen weg

Dat meisjes, vrouwen en kinderen,

worden gewurgd, lieve mensen,

dat is ongekend wreed

Slappe handen dan maar tot ze weten waarvoor

handen er zijn.

6-5-2019,
Marinus van den Berg
n.a.v. vermoede moord op een meisje in Antwerpen
(Julie-23jaar)

TWEE NIEUWE BESTUURSLEDEN !!

LENA OLIVIER (46)

Moeder van 2 heerlijke zoontjes, te weten Tygo (2009) en Levi (2012). Wij wonen met ons drietjes in Overveen, een klein dorpje tussen Haarlem en Bloemendaal strand. Een heerlijke plek om te wonen.

Daarnaast heb ik de afgelopen 5 jaar de zorg op me genomen voor 2 van de dochters van mijn overleden zus. Deze meiden zijn al wat ouder en wonen inmiddels zelfstandig, studeren en werken. Op alle 4 ben ik heel erg trots en ik prijs me gelukkig dat ik me hun moeder en "tante plus" mag noemen.

Ik werk in Amsterdam en eigenlijk al mijn hele werkende leven in een online, technologische omgeving. Momenteel werk ik voor Salesforce, maar heb aan het begin gestaan van het bedrijf LinkedIn en Monsterboard.nl. Misschien wel bekende namen voor een aantal van jullie.

Ik reis veel, zowel voor werk als privé en voel me een gezegend mens om veel van deze mooie wereld te mogen zien. Naast het werken voor de kost geloof ik ook heel erg in het bijdragen aan een betere wereld en daarom heb ik er voor gekozen om mijn steentje vrijwillig bij te dragen aan een aantal NGO's in de vorm van toezichthouder, adviseur en beleidsmaker. Dit doe ik voor Amref Health Africa (in Nederland beter bekend als Amref Flying doctors), Amref werkt aan een betere gezondheid voor jonge vrouwen in Afrika, tevens adviseer ik een startup welke zich bezig houdt met kennis overdracht in de off- en online wereld en vanaf 1 september zal ik toetreden tot het bestuur van FNG. Dit betekent een gevuld maar dankbaar leven. Ik raak geïnspireerd door mensen, mensen zoals wij allen zijn, waar ook ter wereld...we hebben allemaal 1 ding gemeen en dat is dat we het allemaal beter willen voor onze kinderen....en daar zit tevens een deel van ons verdriet nietwaar?!

Velen van u zijn een kind, moeder, vader of in ieder geval geliefde verloren die we niet op deze manier hadden willen missen. Dit is voor mij een van de redenen om me aan te sluiten bij het bestuur van de FNG. Ik geloof dat wij in staat zijn om een positieve beweging te creëren vanuit een traumatische ervaring.

Met elkaar zijn wij in staat om de overheid te bewegen bepaalde keuzes wel of niet te maken, zijn wij in staat om elkaar een luisterend oor te bieden, zijn wij in staat weer een glimlach op elkaars gezicht te toveren en bovenal zijn wij in staat om samen onze afgenomen geliefden een gezicht te geven naar de rest van de wereld. Samen staan we sterk en daar geloof ik oprecht heel erg in!

Ik noemde mijzelf eerder moeder en "tante plus" en met de uitdrukking "tante plus" begint eigenlijk mijn verhaal. Ik ben opgegroeid in Friesland en geboren in een ondernemersgezin. Mijn ouders kregen 3 kinderen waarvan ik de oudste ben. Ze kregen twee dochters en een zoon. Er zat 3 jaar tussen mij en mijn zusje en 10 jaar tussen mij en mijn broertje. Ik denk dat wij een gezin waren zoals vele anderen, met alle ups en downs die daarbij horen. Voor nu zal ik me richten op de relatie tussen mij en mijn zusje Miranda. Zoals het zusjes betaamt hebben we vroeger flink gestreden om uiteindelijk als "besties" door het leven te gaan.

Onze levens liepen uit elkaar, maar we zijn elkaar nooit verloren. Miranda kreeg vroeg kinderen, 3 prachtige dochters en ik kreeg laat kinderen, 2 stoere zonen. Ik maakte carrière en Miran vond 't lastig haar weg in 't leven te vinden. Ze was bijzonder creatief, ze kon mooi zingen, dansen en vulde de hele ruimte met haar schitterende lach en mooie verschijning. We spraken vaak over hoe zij haar creativiteit te gelde kon maken en uiteindelijk dacht ze dat gevonden te hebben in de relatie met haar uiteindelijke moordenaar. Deze man was (is) muzikaal en trad veel op, mijn zusje deed zijn boekingen en samen waren ze dan ook graag geziene gasten in het horeca leven.

Op 27 juni 2014 heeft hij mijn zusje Miranda vermoord onder invloed van drank en drugs. Vanaf dat moment stond ons leven op z'n kop, maar dat hoeft u niet uit te leggen. Kort daarna werd ik "tante plus", twee van de meiden van Miran missen hun biologische vader en zijn daarmee wees. Ze noemen me gekschierend "tante plus" en we zijn heel gelukkig met elkaar, maar wanneer ze me vragen of ik ook opa en oma tegelijk wil zijn wanneer zij ooit kinderen krijgen dan breek ik.

Ilonka Miranda Olivier
17.05.76 † 27.06.14

Het leven is soms bijzonder oneerlijk en komen er bij mij vele vagen op...maar we omarmen met elkaar iedere uitdaging en maken er het beste van. Samen staan we sterk. Ik geloof echter niet dat de moordenaar van Miran weet welk leed hij heeft berokkend en dat delen we met elkaar in deze community.

De afgelopen vijf jaar heb ik velen van u ontmoet en het ene nog schrijnender verhaal dan het andere gehoord. Het verdriet, het gemis en de pijn gaan mij door merg en been, maar ik word er ook strijdlustig van en dat zet ik graag om in positieve energie. Vanuit deze positieve energie zal ik mij als bestuurslid inzetten voor de FNG en vanuit deze functie proberen de wereld een beetje beter te maken. Een aantal voorbeelden waar ik me (samen met anderen) hard voor gemaakt heb is bijvoorbeeld een grafverbod (de moordenaar mag dan niet bij het graf komen), de wet op de affectieschade, momenteel strijd ik voor standaardvergoeding voor traumatherapie en samen met u allen denk ik dat we nog meer het verschil kunnen maken.

Lena Olivier

Noem me bij mijn ware namen

*Ik kom hier om te lachen en te huilen,
te vrezen en te hopen.
Het ritme van mijn hart is de geboorte
en de dood van alles wat leeft.*

*Ik ben de kikker die vrolijk zwemt
in het heldere water van de vijver.
En ik ben de ringslang die zich
zwijgend voedt met de kikker.*

*Mijn vreugde is als de lente, zo warm
dat de bloemen op de hele aarde gaan bloeien.
Mijn pijn is als een rivier van tranen,
zo onmetelijk dat ze vier oceanen vullen.*

*Noem me bij mijn ware namen, zodat ik al mijn
huilen en lachen tegelijkertijd kan horen, zodat ik
kan zien dat mijn vreugde en pijn één zijn.*

Zenmonnik Tich Nath Hanh

MEMORY'S ARE FOR EVER

Joes Kloppenburgbrug

Het is inmiddels al weer bijna 3 jaar geleden dat in december 2016 de brug in de Oude Spiegelstraat over de Singel in Amsterdam, vernoemd werd naar Joes Kloppenburg (1970 - 1996). Joes werd op 17 augustus 1996 in de nabijgelegen Voetboogstraat om het leven gebracht. Het is een van de 1344 bruggen die van oorsprong geen naam hadden. De bruggen krijgen successievelijk een naam toegewezen door het gemeentebestuur van Amsterdam.
Een lovenswaardig initiatief. RV

Het is een stralende zonnige en warme dag. Deze zaterdag 24 augustus 2019. De geboortedag van Caroline. Ze blijft 24 lentes jong. Ik kijk naar de mensen die tegen de vijftig gaan. Caroline heeft nu de eeuwige jeugd. Daarover kan ik urenlang mijmeren. Hoe fijn het is om altijd jong te blijven. Maar ook. Wat heeft ze al veel moeten missen. Ze zou al zeven keer tante zijn geworden. Er is zoveel dat ze niet heeft mogen meemaken.

We keken gisteravond naar een ondergaande zon aan zee. En ik zag een eindeloos mooi licht dat in de zee zakte. **Memory's are for ever.**

Wil Vreeburg

Dag Wil,

Ik kijk op de kalender en zie tot mijn schrik dat de datum waarop onze correspondentie binnen moet zijn al bijna bereikt is. Dan kan ik wel zeggen dat de tijd vliegt, maar dat is natuurlijk onzin. Net zomin als de tijd ooit kruipt.

Het gevoel klopt natuurlijk wel: soms lijkt het alsof de tijd kruipt en soms lijkt het alsof de tijd vliegt. Het eerste is trouwens meer negatief geladen en het andere meer positief. Tenminste zo ervaar ik het.

Tussen deze en onze vorige briefwisseling liggen natuurlijk niet meer dan drie maanden, dus het ligt aan mij.

Drie maanden en wat gebeurt er allemaal niet in die tijd. Onze jongste dochter is 40 geworden, maar ze blijft Maaikes kleine zusje. En nu heeft ze een lieve man en is moeder van drie jongens. Onze oudste zoon wordt volgend jaar 50, heeft ook een lieve vrouw, een dochter en twee zoons. En onze jongste zoon zit daar tussen in met zijn lieve vrouw, zoon en dochter.

Dit is natuurlijk niet allemaal in de voorbije drie maanden gebeurd, maar wel allemaal zonder Maaike. En nu ben ik geneigd te zeggen dat Maaike dat allemaal heeft moeten missen, maar dat klopt natuurlijk niet: ze heeft het allemaal niet meegemaakt, maar ze mist het niet. Wij missen haar in alles wat we zoal meemaken. We zien onze kleinkinderen opgroeien, ze halen hun zwemdiploma's (als ze daar de leeftijd voor hebben), ze halen hun schooldiploma's, ze worden steeds zelfstandiger, de één crosst met zijn fietsje een steile heuvel af en de ander blijft alleen thuis terwijl de andere gezinsleden op vakantie gaan. En het gaat allemaal goed, al houd je soms je hart vast. Maar het mooie is, althans zo ervaar ik het, dat je hun gretigheid ziet om van alles wat op hen afkomt volop te genieten, zorgeloos als hun leven is. En misschien is dat wel de les die ik van hen leer, al zijn ze zich dat helemaal niet bewust: leef het leven zoals het zich aan je voordoet.

Maar we hadden zo graag gezien dat Maaike dit ook allemaal had meegemaakt.

Hartelijke groet,
Paul

Dag Paul,

Drie kinderen en acht kleinkinderen, Paul, dat is een rijk bezit. Maar zo mag ik het eigenlijk niet noemen want we bezitten niks in dit leven. Mag ik het zo zeggen, we mogen dankbaar zijn voor alles wat ons wordt toebedeeld.

Zo lopen wij met onze kleinkinderen ook een beetje gelijk op. Onze oudste zoon werd in juli 49 jaar. Hij heeft een lieve vrouw en vier kinderen. De oudste is acht, dan een tweeling van zes en de jongste zoon wordt in november 3 jaar.

De twee dochters zijn de halfzusjes van Caroline. Ze zijn 35 en 36 jaar waarvan de oudste drie kinderen heeft en een lieve man. Zeven kleinkinderen, en dan brengt het getal zeven me weer bij de zeven kandelaars die tijdens de uitvaart bij Caroline stonden en bij het gedicht Zeven maal om de aarde te gaan. Ik heb iets met getallen.

Gelukkig zie ik ook de onbevangenheid waarmee de kinderen in het leven staan. Daarvan kan ik genieten.

De les die jij hebt geleerd: leef het leven zoals het zich aan je voordoet. Dat is een beetje een boeddhistische gedachte. Het is ook stoïcijns en dat levert het gevaar op om teveel te relativieren.

Mijn gevoel is zo vaak in tegenstrijd met mijn verstand. Soms heb ik gewoon een hekel aan deze verrotte wereld, daarvoor hoef ik alleen maar de krant te lezen en de tv aan te zetten. Als ik zie dat niks is geleerd van fouten die in het verleden werden gemaakt, dan maakt mij dat moedeloos. En verdrietig. Ik zou de wereld graag een beetje mooier willen maken. Dat samenspel tussen gevoel en verstand, dat vind ik moeilijk.

Bedoel je Paul, dat deze gevoelens er ook mogen zijn in jouw visie van 'leef het leven zoals het zich aan je voordoet'. Als je dat bedoelt dan kan ik met je gedachte meegaan.

We hadden een vriend, die zei vaak 'Laat zijn wat is.' Dat vond ik ook wel mooi klinken. En op de Sociale Academie destijds zei een docent die ik om raad vroeg, 'Laat het er maar zijn.'

Laat het gemis van onze kinderen er maar zijn.

Hartelijke groet,
Wil

Martine Haan
02.10.80 † 16.03.97

Isabelle
Kwakernaat
04.10.93 † 20.06.08

Awinash Darsan
06.10.85 † 26.05.09

Sabrina Smit
07.10.78 † 14.01.01

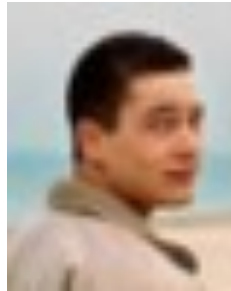
Raymond Kuiper
08.10.68 † 16.07.09

Suzanne Martens
09.10.83 † 02.11.08

Patricia Sablerolle
09.10.77 † 01.10.00

Pascal Triep
09.10.81 † 29.01.07

Rick Geelen
10.10.87 † 17.03.12

Murkje de Vries
11.10.71 † 02.02.08

Gert Jan van
Tongeren
13.10.80 † 21.04.03

Judith Beelen
14.10.66 † 03.11.85

Quincy Schumans
15.10.93 † 02.09.10

Stephan
Hendriksen
16.10.84 † 22.09.01

Chanel-Naomi
Eleveld
16.10.91 † 21.07.99

Tjeerd van Seggeren
17.10.79 † 09.07.17

Dario Britvic
18.10.69 † 02.02.03

Mariska Peters
18.10.93 † 09.02.15

Linda v.der Giessen
26.10.86 † 10.08.15

Esther Sinke
26.10.79 † 30.08.15

Noëllie v. Woerkom
28.10.67 † 17.02.04

Mike Oostinjen
28.10.80 † 01.02.10

Peter de Boer
31.10.61 † 25.02.02

Linda Manders
01.11.79 † 23.07.10

Tamara Wolvers
02.11.77 † 12.07.06

Rick Haster
04.11.61 † 22.02.08

Wim Mulman
04.11.47 † 15.01.04

Tjipke van der Ploeg
04.11.55 † 22.08.12

Dennis van de Velde
04.11.94 † 02.03.14

Bart Postma
06.11.66 † 12.05.01

Annemarie Sluijs
07.11.77 † 12.12.06

Rudij Oordt
08.11.61 † 30.07.04

Sharmila Kanhai
09.11.86 † 23.01.14

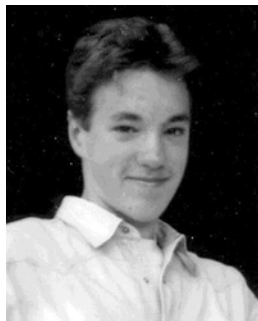
Peter Lichtendahl
14.11.56 † 29.08.15

Lidewij Zegers
15.11.01 † 24.02.08

Afke Kuipers
16.11.87 † 08.03.13

Wouter IJspelder
17.11.74 † 24.11.94

Johnnyvan Wanrooij
19.11.82 † 27.12.06

Ilse Graat
20.11.95 † 20.06.13

Angelique Galavazi
23.11.82 † 01.12.04

Saskia Hellendoorn
23.11.80 † 02.02.99

Wikky Pannenburg
24.11.75 † 22.06.03

Ellis Windhorst
24.11.76 † 19.06.02

Stephan Buczynski
24.11.86 † 13.01.13

Jari van Peer
25.11.04 † 28.12.04

Lorraine Wijnberge
25.11.81 † 29.06.85

Linda Rijsbergen
27.11.70 † 19.01.93

Annemieke Steen
27.11.83 † 04.01.07

Najwa Lena Anfield
28.11.92 † 27.11.01

Mariska Mast
30.11.84 † 22.08.08

Jeanny Wagemans
04.12.86 † 07.01.05

Melissa Ulrich
04.12.86 † 23.05.06

Onno Kuut
07.12.78 † 16.03.09

Floris Sebregts
07.12.70 † 14.12.96

Patricia Bouwens
09.12.77 † 09.11.03

Esther Paul
14.12.73 † 30.04.17

Nalina Bhoelai
14.12.82 † 30.10.13

Savannah Dekker
14.12.02 † 01.06.17

Robert Tjong Kim
Sang
20.12.69 † 24.08.03

José van Vugt
20.12.46 † 28.11.01

Henk Schuurman
21.12.50 † 14.07.07

Ron Makadoeroe
23.12.52 † 08.06.09

Frank Hermsen
24.12.84 † 21.11.04

Noël Gerritson
25.12.82 † 02.12.14

Sabrina Bout
28.12.86 † 06.06.11

Nog eenmaal

*Nog eenmaal zou ik
op de fluit willen spelen.
Nog eenmaal voor jou.
Bijna onhoorbaar zacht.
Nog eenmaal zou ik zacht
in je oor willen fluisteren.
Nog eenmaal bij je.
Alleen hoorbaar voor jou.
Met licht vrolijke tonen
zou ik tederzacht
je hart willen raken*

Dylan Kerssies
18.12.76 † 15.03.08

Rob Sitek
31.12.64 † 05.07.09

*Nog eenmaal zou ik
op de fluit willen spelen.
Nog eenmaal alleen voor jou.
Om te zeggen
wat muziek lichter kan zeggen
dan woorden:
hoe ik je mis
hoe dichtbij je nog bent.*

Marinus van den Berg,
Noem mijn naam-Leven met de dood van een kind

Esther Paul
14-12-73 † 30-04-17

Op zondagmorgen rond 10.30 uur wordt aan het Veluwemeer langs de dijk van Biddinghuizen in het water het levenloze lichaam van Esther Paul (43) gevonden. Verdachten worden gehoord, veel wordt onderzocht en gevonden, zelfs een motief, maar nog altijd niet de dader. Suus is een van die 1000!

Suus Joosten is nog niet zo lang lid van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers, maar ze weet al wel haar steentje bij te dragen in activiteiten waarmee ze een tegenpool vindt voor haar verdriet en de ergernis dat de dader(s) nog steeds vrij rondloopt. Een niet haatdragende maar sterke vrouw probeert haar weg te vinden net als zoveel anderen wier familieleed getart wordt door het onopgeloste.

Sinds 2013 lijdt Suus aan de ziekte Lewy body demantie, een ziekte waarbij het geheugen nog redelijk blijft maar het lichaam verzwakt, verstijft en vooral de spierkracht achteruit gaat. Niet voor niets kennen we haar dan ook van en met een rollator en bij langere afstanden in een rolstoel. “gelukkig is het redelijk stabiel met me, maar dat kan sterk wisselen en ook verergeren, maar voorlopig mag ik niet klagen”, glimlacht Suus me toe.

In 1996 en 1998 wordt Suus achtereenvolgens aan haar bekken geopereerd; beide keren moet ze nog maanden revalideren. Wanneer ze na drie maanden revalidatie in '98 eindelijk thuis komt is haar man letterlijk en figuurlijk ‘gevlogen’. Met Suus haar beste vriendin nota bene heeft hij haar verlaten. De band die ze met haar kinderen Esther (1973 en zoon René (1976) heeft wordt er niet minder om, tegendeel. Suus vertelt met liefde over haar kinderen en haar zorgen die ze vooral om Esther had.

“Esther is als kind van vijf door een onbekende pedofiel misbruikt. Ondanks het vinden van (sperma) sporen en aanwijzingen is men nooit verder gekomen in de opsporing. [Het lijkt haast een voorbode op hoe het na haar levenseinde wederom verloopt] De kleine Esther heeft naast trauma's ook

geslachtsziekte opgelopen waardoor ze vele malen –tot haar 12e jaar- gecuretteerd dient te worden. Niet voor niets dat dit tot PTSS leidt en in zich in een soort van borderline als tiener verder ontwikkelt”.

“Ze had daardoor een verwrongen jeugd, kreeg een laag zelfbeeld, zocht aanknoping met verkeerde vriendjes en werd uitgedaagd om haar grenzen op te zoeken, de bekende patronen die daar bij horen. Maar buiten dat bleef het een lieve en toegewijde persoon. Zorgzaam en aandacht naar iedereen”.

Bekend bij borderliners is het alles of niets begrip; van het ene uiterste in het andere; haat en/of liefde. Haar voorkeur voor macho's mondt uit in steeds weer opvallende, verkeerde mannen waar ze op valt. In 2005 krijgt ze een relatie met Frank G. Frank is een kracht-en vechtsporter. Een echte macho, daar kun je mee voor de dag komen! Het stel is in de eerste jaren verliefd en gelukkig. Esther verdient haar geld in de horeca en Frank met onduidelijke zaakjes die het daglicht niet kunnen verdragen. Esther is in het begin naïef en vindt dat niet haar zaak maar gewent snel aan luxe en de blits maken.

Ondanks een leven met luxe weet ze haar moeder steeds bij te staan. Suus is minder valide sinds het begin van haar ziekte in 2013. Esther is daarmee begaan en ontfermt zich als mantelzorger over haar moeder. “Niet dat René niet voor me zorgde maar die had toch zijn eigen werk en verantwoordelijkheden, hij doet ook wat hij kan doen voor me”, zegt Suus. Wellicht omdat Esther van Frank inmiddels geen enkele speelruimte krijgt is de verzorging van haar moeder wel eens een welkome uitlaatklep. Haar relatie ontwikkelt zich tot een wurggreep: Frank bepaalt, zij is zijn ding en niet meer dan dat.

Na jaren is ze ervan doordrongen dat haar partner zijn geld verdient in het criminele circuit, maar ze kan niet meer terug. Haar onbezonnen luxe leventje komt ten einde. Bij haar laatste reisje anno 2015 naar Las Vegas loopt Esther tegen de lamp. Bij terugkomst wordt zij daarom, en Frank mede om meer zaken, opgepakt. Voor het witwassen van het geld krijgt Esther drie maanden vonnis, wat door hoger beroep geen vervolg in de tijd kent. De zaak van Frank pakt zwaarder uit, hij wordt niet alleen van het witwassen verdacht, maar tevens van waarmee hij het geld verdient heeft. Hij is de hoofdverdachte in de wietzaak Colorado, de grootste ooit in Nederland, en krijgt vier jaar. In november vorig jaar bepaalde het gerechtshof dat hij 3,6 miljoen euro aan verdiend vermogen moet terugbetalen. Het leidt na die woelige jaren tot een breuk en in 2016 gaan ze uit elkaar.

In de vroege ochtend van 8 december 2016 gaat de huisbel bij de 78-jarige moeder van Frank. Wanneer ze de voordeur opendoet wordt ze door een paar mannen tegen de grond gegooid, getapet en geboeid. Vervolgens weten ze de weg naar haar geld

eenvoudig te vinden en gaan er rap vandoor met de buit. Frank zit ten tijde van de overval op zijn moeder in de penitentiaire inrichting Evertsoord in half-open detentie. De moeder van Frank doet geen aangifte. Frank is woest, bijna niemand weet dat hij hier een 'geldstash' had. Esther behoort tot dit selecte gezelschap.

Voor de overval worden drie personen opgepakt, twee gelinkt aan No Surrender. Een vrouwelijke verdachte –die zich later ontpopt als cruciale getuige- heeft samen met twee andere mannen €600.000 buit gemaakt. Ze verdelen de buit onderling: 'zoveel geld heeft ze nog nooit gezien', bekent ze tegenover de politie. Ze weet ook te vertellen dat Esther Paul hen heeft getipt. De twee mannen worden veroordeeld tot gevangenisstraffen tot vijf jaar; beroepszaken lopen daarop nog. De vrouwelijke getuige wordt vanaf dat moment (voorlopig althans) met rust gelaten. Die rust gaat niet op voor Esther.

Esther raakt in paniek en wordt bang nu dit alles in het 'circuit' bekend is. Ze verkeert in doodsnood omdat ze weet dat Frank zijn weekendverloven er aan komen. Ze heeft nooit de intentie gehad om van haar ex-schoonmoeder wijzer te worden. Haar frustratie naar haar ex speelde haar parten door al die jaren zijn speeltje te hebben moeten zijn. Niet meer hoeven doen alleen maar klaar staan voor Frank wanneer dat (voor hem) nodig is, maar geen eigen ontplooiing of zelfstandigheid nastreven. Hem dekken bij ongemakkelijke situaties, hem naar de mond praten, geen commentaar mogen hebben en doen wat hij wil, namelijk het lichamenteel en mentale eigendom zijn van mister krachtpatser Frank.

Het eerste het beste weekend komt hij zijn spullen ophalen en grijpt Esther al bij de keel. Van een portier krijgt ze een appje dat hij haar af wil maken en realiseert ze zich dat ze absoluut niet veilig is voor haar ex. Ze maakt er melding van bij de politie maar krijgt daarop geen duidelijk respons. Woensdag 26 april krijgt Suus een telefoontje van haar dochter: ze gaat een paar dagen weg en alles zal goedkomen zegt ze tegen haar moeder. Ze heeft immers goed contact met leden van No Surrender; die bieden haar bescherming aan.

Die dag is het de laatste dag dat René zijn zus ziet. Ze is overstuur en vertelt hem dat er iets ernstigs aan de gang is en dat ze moet onderduiken. Ze krijgt onderdak aangeboden door Mike (een oude buurman van Esther) in zijn chaletje op het vakantiepark in Biddinghuizen. Elke dag heeft René dan contact met zijn zus, het zal echter van korte duur zijn. Op zaterdag heeft hij nog contact met haar wanneer ze vertelt dat er een afspraak wordt gearrangeerd tussen haar twee 'beschermheren' (Mike en zijn schoonzoon) en Frank G. Op zaterdagavond krijgt de restauranthouder in Amsterdam waar Esther werkzaam is om 22.51 uur een appje van haar dat ze keelontsteking heeft en dus niet kan komen.

22 maart 2019 - Landelijk Parket: Door vele strafrechtelijke onderzoeken tegen (bestuurs) leden van No Surrender is het Openbaar Ministerie (OM) tot de overtuiging gekomen dat deze 'Outlaw Motorcycle Gang' verboden moet worden. De clubleden maken zich aanhoudend schuldig aan drugs-handel, wapenbezit, afpersing en intimidatie. Binnen de motorclub bestaat een subcultuur die geweld door leden uitdrukkelijk aanmoedigt en ondersteunt. Drempels om strafbare feiten te plegen zijn er niet of zijn weggehaald.

Zondagmorgen 30 april 2017 is een zondag zoals altijd. Passanten op de Harderdijk tussen Harderwijk en Elburg zien rond 10.30 uur een lichaam met de golfbewegingen van het water tegen de dijk aanklotsen. De politie is snel ter plaatse en vindt een levenloze vrouw waarvan het hoofd met tape is omwikkeld. Een slanke vrouw met kort haar, op blote voeten en haar handen ter hoogte van haar borsten vastgebonden. Als het lichaam uit het water wordt gehaald zien de agenten als snel een tatoeage tussen haar onderbuik en schaamstreek: Property of Frank G [eigendom van Frank G].

De laatste persoon die zegt Esther gesproken en gezien te hebben is Mike, de eigenaar van het chalet waar Esther verbleef. Hij heeft de camping op die avond met zijn auto verlaten en ontkent iets met haar verdwijning te maken te hebben. Ditzelfde geldt voor zijn schoonzoon Kuku, wiens auto die avond op de camping is gezien maar die zelf ontkent in die auto gereden te hebben. Alhoewel er vragen overblijven, wordt geen passend bewijs gevonden dat beiden een actieve of passieve rol hebben gespeeld bij de verdwijning en of de dood van Esther. In het Chalet worden geen bruikbare sporen aangetroffen die duidelijkheid geven omtrent haar verdwijning dan wel haar dood. Er worden meerdere huiszoekingen gedaan o.a. bij Frank, echter zonder duidelijke aanknopingspunten.

Het blijft tot aan de dag van vandaag onduidelijk waar en wanneer Esther om het leven is gebracht en door wie. Volgens de onderzoeksbevindingen van de politie blijkt er net na middernacht sprake van een wijziging in de stralingslocatie van haar telefoon. Het tijdstip van haar verplaatsing van de camping naar de dijk bij Biddinghuizen daarmee aantoonend. Maar niet meer dan dat. Waar de forse mishandeling, de wurging en het smoren door de tape op haar mond tot stand is gekomen weet men niet.

Wel dat er geen moeite gedaan is om haar lichaam spoorloos te laten verdwijnen. Het was duidelijk dat ze –gezien de manier waarop ze in het water is gegooid en waar- binnen enkele dagen gevonden zou worden. Zeker niet suggestief is dat Esther kennelijk bewust is gekidnapt dan wel overgedragen aan de personen die haar hebben vermoord. De door Esther zelf ingeschakelde beveiliging kan daarin zeker een dubbelrol hebben gespeeld en haar verblijfplaats aan (contacten van) Frank hebben doorgespeeld. Niet bewezen, maar niet uit te sluiten is dat haar onderdakbieders de overdracht naar haar moordenaar(s) hebben vorm gegeven door haar buiten de campingplaats aan te bieden.

Blijkens de onderzoeksbevindingen is ook uitgebreid onderzoek gedaan naar motieven en motiefhouders. De ex van Esther is daarbij als verdachte aangemerkt. Hij zou –na de overval op zijn moeder– volgens informatie wraak hebben willen nemen op Esther vanwege haar rol als tipgever. Dit motief wordt in het onderzoek bevestigd. Echter verder bewijs van betrokkenheid, aanwezigheid nabij haar laatste verblijfplaats, of een gegeven opdracht om haar om het leven te brengen, ontbreken. Alleen dat hij belang had bij haar dood, conform het eerder genoemde motief, wordt aangehaald. Tot op de dag van vandaag is hij echter niet gehoord en het dossier is inmiddels in actieve zin gesloten.

“Haar hang naar opvallende mannen is haar fataal geworden”, herhaalt Suus nog maar eens. “Ze is speelbal geworden van verkeerde vriendjes. In verhoren zeggen ze dat ze elkaar niet kennen of niet ontmoet hebben maar wanneer je op internet en Facebook rondsnuffelt zijn ze allemaal een keer aan elkaar te linken. Het is niet ondenkbaar dat ze onder druk is gezet door haar criminele vriendjes die haar vervolgens weer als door Judas hebben verlinkt.

“Het heeft een enorme impact op onze familie”, zegt Suus, “ook op René, mijn kleindochter Juanita (25) de dochter van Esther, en mijn ex-man. Ik ben niet haatdragend en heb een goed contact met hem. We hebben toch twee mooie kinderen samen gekregen. Hij was toen het gebeurde al hartpatiënt maar heeft kort daarna niet voor niets twee keer een tia gekregen. De effecten zijn groot ook omdat het zo ergelijk is dat er voorlopig geen schot in zit.

Voor de familie blijft Frank de (hoofd)dader. Zijn gewelddadigheid de laatste tijd naar Esther, zijn bedreigingen en zijn motief zijn voor hen klinkklaar. “Ik ben hem nog twee keer tegengekomen”, vertelt Suus. “Een keer in de auto voor dat ik er erg in had. Maar goed ook want je weet niet wat je doet wanneer je er op voorbereid bent. Een tweede keer kwam ik hem tegen in het ziekenhuis. We keken elkaar direct in de ogen en hij vertrok geen spier terwijl we elkaar toch goed kennen. Ik kon niet anders dan als een waanzinnige het uitschreeuwen: ‘Daar loopt de moordenaar van mijn dochter’, want zo is het ook. Je zou anders toch minstens op een of andere manier reageren toch? Nee, hij is het en hopelijk komt dat nog boven water”.

Rien Verbiest

Saphinaz Zerrouy

21-04-1991 † 15-02-2016

De 24-jarige Saphinaz, dochter van Dina Meijer uit Drachten, wordt in februari 2016 door haar man in Irak doodgeschoten. Wanneer Dina dit bericht krijgt wordt haar dochter al begraven. Het begin van een gitzwarte periode.

Dina Meijer is een levenslustige vrouw bij wie genieten van het leven en werken voor de kost hand in hand samengaan. Ze krijgt vijf kinderen, vier zoons en de jongste, dochter Saphinaz. Aan een 17-jarig huwelijk met de vader van Saphinaz komt onder andere een einde wanneer hij voor lange tijd wordt veroordeeld. Vanaf 2000 staat ze alleen voor de opvoeding van de kinderen; een loodzware taak die ze zo goed en zo kwaad mogelijk probeert in te vullen.

De vrolijke Saphinaz wordt door haar broers op handen gedragen en heeft een mooie kindertijd. Dina ziet haar zoons langzamerhand hun eigen leven in de hand nemen en vliegen één na één uit. Alleen haar jongste dochter is nu nog thuis en heeft leuke vriendinnen waar ze regelmatig mee op pad gaat. Wanneer ze vijftien jaar is wordt Saffi, zoals men ze is gaan noemen, verliefd op Raffi, een Irakese jongen uit het Jongerenasiel uit Drachten. Ingegeven door de niet met rozen omgeven (ex)relatie met haar Marokkaanse man, ziet Dina dit niet echt zitten en probeert haar ervan te weerhouden.

Wanneer Raffi, uiteindelijk een verblijfsstatus krijgt verhuist hij naar familie in Den Haag. De liefde zit kennelijk hoog want voordat Dina het goed beseft is ze haar ‘grote liefde’ achterna gereisd. Dina is overstuurd dat haar dochter zo abrupt van huis wegloopt en laat haar dochter weten dat ze erg bezorgd is en het met zorg aanziet. De onrust wordt alleen maar groter wanneer op zeker moment Saffi in paniek haar moeder belt dat ze in elkaar geslagen is en doodsbang is.

Via-via wordt met Safhinaz een plan opgezet om haar in de omgeving van Den Haag op een afgesproken moment op te pikken.

Wanneer dit plan jammerlijk mislukt wordt door Dina de politie ingeschakeld. Safhinaz is dan wel zelfstandig maar nog steeds niet 'volwassen'. Niet veel dagen later heeft de politie haar gevonden en Dina's oudste zoon gaat haar ophalen. De familie haalt even adem maar is er niet gerust op.

Medewerkers van de Raad van Kinderbescherming die door de zoektocht in beeld zijn gekomen, vinden het geen goed idee dat Safhinaz bij haar moeder in Drachten gaat wonen. Immers, daar is het Jeugdcentrum en heeft Raffi zijn contacten. Een rendez-vous in Drachten is niet ondenkbaar. Ze neemt onderdak bij een zoon van Dina in Leeuwarden. Even rust?

Na twee maanden heeft Safhinaz behoefte om met haar vriendinnen weer uit te gaan. Dina weet dat ze haar dochter niet kan opsluiten en kan daarop dus geen neen zeggen. Kennelijk is deze vrijheid het begin van een nieuwe ontsnapping. Vijf maanden na haar dramatische ontsnapping trekt ze opnieuw naar Den Haag. Vanaf dat moment stagneert de communicatie. Dina en haar zoons weten geen adres of andere mogelijkheden om in contact te treden. Een enkele maal belt Safhinaz haar moeder vanuit een anonieme verbinding. Het blijft echter mondjesmaat de komende jaren, maar Dida blijft hoop houden dat het een keertje goed komt.

In januari 2009 bevalt Safhinaz van een dochter en niet veel maanden later bezoekt ze haar moeder. "We hadden tien hele leuke dagen met elkaar", vertelt Dina. "Het was met Koninginnedag en we waren gelukkig met elkaar". In juli van dat jaar gaat het stel voor de eerste keer naar Irak. Safhinaz belt haar moeder met de ervaring dat het zo mooi is daar en dat het zulke lieve mensen zijn. Dina wordt er alsmaar niet geruster op, ook omdat ze weer over een lange periode niets meer van haar dochter hoort. In september bevalt Safhinaz van een tweede dochter en omdat Dina voor een maagbandoperatie staat, verzekert ze haar moeder dat ze haar dan komt helpen. Het komt er echter niet van en de contacten blijven beperkt. Wel verneemt ze dat in de loop van 2015 het stel voor acht weken 'op vakantie' naar Irak is. Wanneer ze terugreizen blijven de twee dochters achter bij de ouders van Raffi; hun zoontje gaat mee naar Nederland. In december 2015 trouwt de inmiddels tot de islam toegetreden Safhinaz met haar Raffi. Haar dochter lijkt verder weg dan ooit en het lijkt onomkeerbaar.

*Als tranen een trap konden bouwen
En herinneringen een brug
Dan klommen we hoog in de hemel
en brachten je terug*

16 februari 2016.

"Ik was op mijn werk en toen belde mijn ene zoon op: 'mam, waar ben je?'" "Of ik gelijk naar huis kon komen, nee niet straks, nu, was zijn antwoord op Dina's berichtje dat ze haar werk zou afmaken en dan zou komen. Dina zegt haar baas dat ze zo terug zou zijn en ijlt zich naar huis.

Thuis aangekomen ziet ze haar zoon met twee politieagenten en veronderstelt dat er iets met de kleinkinderen kan zijn. Wanneer haar gevraagd wordt om met zijn allen naar binnen te gaan krijgt ze al een unheimisch gevoel. Binnen vragen de politiemensen of ze even wil gaan zitten omdat ze wat te vertellen hebben. "Gaat het om Safhinaz, is ze terug, is ze bij jou?", roept Dina haar zoon vragend aankijkend.

"Nee mam, ze is er niet meer!"

"Hoe zo, is er niet meer?"

"Ze is doodgeschoten door Raffi".

"Wat, ze is doodgeschoten....." krijgt Dina en ze wordt kotsmisselijk.

Wanneer de familierechercheurs zijn vertrokken blijft de familie verslagen achter. Met heel veel vragen. De komende dagen blijven Dina en haar familie echter verstoken van informatie. Het enige wat men nog te weten komt is dat haar lichaam al 6 uur later is begraven. Op het moment dat Dina en haar familie werden ingelicht was haar lichaam dus al begraven! Dina: „Ze was dood, maar verder wist ik niets. Wat is er gebeurd? Hoe is het met de kinderen. Niemand had antwoorden, ook Buitenlandse Zaken niet.”

Een ding weet Dina echter wel zeker: Ze wil dat het lichaam van haar dochter naar 'huis' komt.

De repatriëring van Saphinaz wordt door kennissen van Dina opgepakt. Buitenlandse Zaken werkt in ieder geval mee. Men heeft te horen gekregen dat het begrafenisbedrijf dat hierin gespecialiseerd is binnen 24 uur een kleine €7.000,- overgemaakt wil hebben. Hoe dan ook, het geld moet er komen en hulpvaardige mensen brengen het bijeen zodat de opdracht uitgezet kan worden. Ze komt naar huis! Intussen wordt Dina begeleid door Siekena Dalhuijsen van Slachtofferhulp. Siekena weet voor de begrafenis Ellen Kruier van de Wending, een uitvaartbegeleiding voor jongeren, er bij te betrekken. Vanaf dat moment zijn vele zorgen in professionele handen.

Op vrijdag 4 maart zou ze op Schiphol aankomen en intussen zijn er nieuwe problemen gerezen. De ex van Dina eist een islamitische behandeling. Althans de vrouw van de ex (ook Marokkaans) is daar stellig in. Zowel bij de ontvangst op Schiphol als bij de begrafenis in Drachten wil men dit. Dat wil zeggen, geen vrouwen erbij; het lichaam kan niet worden gezien en verder de gebruikelijke islamitische rituelen. Het vraagt om veel takt en geduld om al deze wensen in goede banen te leiden.

Uiteindelijk weet Dina met een kleine kring in de besloten ruime waar Saphinaz is opgebaard, haar te zien.

Het is een ultieme wens van haar om haar dochter aan te raken en zo definitief afscheid te nemen. Intussen is de islamitische delegatie op de hoogte van dit ‘vergrijp’ en men komt er ijlings op af. Niet veel later staan zowel islamitische mannen als vrouwen om Saphimaz' lichaam en is wat dit betreft het ijs gebroken. Niet veel later staan alle aanwezigen in een grote boog om het voertuig met daarin de kist wanneer die de hangar verlaat. In de auto zit naast Saphinaz' kist haar moeder. Dina met haar dochter op weg naar huis!

De andere dag is de begrafenis, die door de islamitische wens voor 12 uur dient te geschieden. De familie van Dina is daar wel bij maar heeft los van die begrafenis haar eigen ceremonie vorm weten te geven. Na de dienst worden er op het graf ballonnen opgelaten en wordt er gelegenheid gegeven voor condoleance. Saphinaz heeft eindelijk na drie weken haar definitieve rust!

Omdat er nog vele vragen overblijven en de drie kleinkinderen van Dina, met stellige tegenzin van Dina, nog in Irak verblijven, is intussen John van den Heuvel ingeschakeld. Hij weet meer info te vergaren dan wat Buitenlandse Zaken opdat moment zegt te weten.

Saphinaz heeft aan haar man aangegeven dat ze kennelijk daar niet wil blijven. Daarop is ruzie ontstaan en heeft hij haar met een Kalasjnikov door het gezicht geschoten en is gevlucht. Zijn broers hebben hem geprobeerd te achtervolgen maar staakten dit omdat ook op hen werd geschoten. 's Avonds laat is hij door de politie daar opgepakt. De Irakese rechter heeft hem tot 10 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Ook in Irak geldt een verkorting van 2 jaar bij goed gedrag.

Voor een uitzending van ‘vermoord in buitenland’ van John van den Heuvel van 12 september 2017 reist Dina met de cameraploeg in april 2017 naar Irak. Dit bezoek brengt veel duidelijkheid. Onder andere waarom Saphinaz op een woeste manier kaal geknipt was. Na de aanslag is ze naar het ziekenhuis gebracht. Omdat ze in het gezicht geschoten was en men kennelijk nog niet overtuigd was van haar dood heeft men direct het haar verwijderd voor verdere diagnoses: het mocht echter niet meer baten.

Er wordt een rendez-vous georganiseerd met Raffi in de gevangenis. Ondanks dat filmen in de gevangenis verboden is lukt het de crew om alsnog medewerking te krijgen. Raff wordt uit zijn cel gehaald, niet wetende wat hem te wachten staat. Dina en haar schoonzoon lopen elkaar tegemoet. Dina kan alleen maar vragen “waarom, waarom, waarom heb je dit gedaan?”

“Ik heb niets gedaan”, is zijn antwoord.

Hij weet (zogenaamd) van niets en weet ook niet waar Saphinaz is.

Het is een zeer emotionele confrontatie waarbij de veroordeelde verdwaasd lijkt of speelt. In een uitzending van RTL late night show van 12 september 2017 is deze confrontatie in beeld gebracht.

Dina: “Hij weet zogenaamd niet wat er met Saphinaz is gebeurd maar hij weet wel naar voren te brengen graag in Nederland zijn straf uit te zitten. Want dat is daar geen pretje. Zo gek is hij dus niet!”

Intussen baart het Dina zorgen dat haar drie kleinkinderen daar door de familie van haar schoonzoon worden gehuisvest en opgevoed. Om de twee weken worden ze naar hun vader in de gevangenis gebracht. “De kinderen waren erbij dat hun moeder werd doodgeschoten”, vertelt ze. Wat moet dat een impact hebben voor ze. En ze zijn zo van Nederland plompverloren in Irak terechtgekomen. Wat moet dat van hen toch worden.?”

Dina en haar familie willen de kinderen graag in Nederland opvoeden. Met Jeugdzorg zijn hier gevorderde afspraken over gemaakt en het is niet onmogelijk. Maar of dat zo in de Irakese familie ook gezien wordt staat te betwijfelen. Vanaf het begin af kreeg Dina bij regelmaat wat foto's opgestuurd van haar kleinkinderen van een broer van Raffi. Sinds die familie haar heeft gevraagd om Raffi vergiffenis te schenken –een in een islamitisch land gebruikelijke actie voor vrijlating van de veroordeelde– worden er geen foto's meer gestuurd. Het mag duidelijk zijn....Dina heeft resoluut neen gezegd op die vraag. Buitenlandse Zaken is bereid gevonden een uitreisvisum voor de kinderen te regelen wanneer daartoe kans zou zijn. John van den Heuvel heeft het nog niet losgelaten en zo blijft er wat hoop voor Dina en haar familie.

Intussen heeft Dina de moed gevonden om weer aan het werk te gaan. Haar week is volgepland met afspraken voor werk, haar facebook bijhouden, afspraken met vriendinnen en het contact met haar kinderen en kleinkinderen.

“Ja”, zegt ze blijmoedig. “Ik heb 14 kleinkinderen, mooi hoor! Kunnen we nu, want ik moet naar mijn werk!” En weg is Dina op haar fietsje: Saphinaz is in ieder geval thuis en dat is al heel wat.

VERSLAG BIJENKOMST 24 JULI JL.
— RONDON COLDCASE —

Enkele deelnemers van onze FNG hebben een interessante presentatie bijgewoond van een aantal deskundigen die zich vanuit hun professie al een tijdje bezig houden met –zeg maar– het hoe en waarom van ColdCasezaken.

Er werd een PowerPoint presentatie verzorgd door Daan Annegarn en Eveline Aangeenbrug. Beiden met een politieachtergrond hebben onderzoek gedaan naar:

- klopt de theorie dat de naam van de moordenaar binnen de eerste 30 dagen moet zijn gevallen?
- wat doet tijd bij een ColdCase?

De eerste vraagstelling is naar aanleiding van een Amerikaanse theorie. Een interessant punt wat onder andere uit de onderzoeksvragen naar voren komt voor ons nabestaanden, is het ‘warm’ houden van lopende en-of onopgeloste zaken. Het (blijvend) onder de aandacht brengen door doelgerichte acties of via de media kan zeker tot resultaat leiden.

In dat licht bezien was de actie op 1 juni deze zomer in Almere, waar aandacht gevraagd werd voor meer dan 1000 onopgeloste moorden, een goed initiatief.

Stille tocht Almere, 1 juni 2019

Ook de oproep om een brief te schrijven naar de ‘moordenaar en-of zijn directe omgeving’, met het verzoek om uiteindelijk eens met de waarheid op de proppen te komen is zo’n voorbeeld. De bedoeling is om dergelijke brieven te clusteren en in een boekwerkje aan gevangenen aan te bieden. De oproep is nog immer te mogelijk op: brieven@onopgeloste-moorden.nl

OPROEP aan alle nabestaanden van een onopgeloste moord.
Schrijf een brief aan jouw geliefde of aan de moordenaar en mail naar:
brieven@onopgelostemoorden.nl
Of kijk op: www.onopgelostemoorden.nl

De presentatie werd door de FNG-leden als hoopvol en positief beoordeeld. Voorlopig is deze presentatie een opstapje naar een verdere uitwerking die hopelijk het komende jaar bij een FNG-bijeenkomst getoond kan gaan worden.

Wicky van der Meijs

Engelen verdwijnen

Sinds vanochtend weet ik waarom engelen soms verdwijnen.

Mijn beschermengel was laat. Ik zat al in de bus toen ik hem pas zag,

ineengedoken op de schouder van een oude man.

Ik ga dadelijk, zei hij, bij de volgende halte ga ik.

Ik mocht je. Ik jou ook –en keek ongelovig en haalde mijn schouders op: waarom?

Omdat je te veel kilometers hebt gereisd, zei hij, en ik altijd volgde:

Weet je hoeveel kilometers het naar de maan is?

Als engelen dat aantal hebben gevlogen verdwijnen ze.

Wim Brands,

Uit: Neem me mee, zei de hond (2010), blz. 295

VERLIES JEZELF NIET IN DE DADER

Blij verrast ben ik als ik in een artikel in de Volkskrant over de officieren van justitie in de zaak Holleeder lees dat de psycholoog die hen bijstond het advies gaf: ‘Nul contact met de verdachte op te bouwen’ en ‘Onbereikbaar voor hem te blijven’. Een collega psycholoog die zoiets adviseert? Verrast was ik omdat ik dit voor het eerst lees, zij het via derden, uit de mond van een collega; blij verrast omdat ik dit zelf beschreven heb in mijn boek ‘Zitvlees’ na mijn pensionering als psycholoog bij het ministerie van V&J. Een belangrijk onderdeel van mijn boek bestaat uit het professioneel afstand houden van moordenaars en andere plegers van zwaar lichamelijk geweld en verkrachting. Wat methodiek betreft ben ik aanhanger van de confrontatiemethode bij zware geweldsdelicten. Niet alleen in de zaak Holleeder maar bij alle ernstige delicten.

Van mijn collega-psychologen en hulpverleners in de brede zin des woords kreeg ik toen louter onbegrip. Afstand houden tot criminelen, hoe kon ik dat schrijven? Je moet toch eerst een vertrouwensbasis opbouwen? Onbereikbaar voor moordenaars blijven, dat kan helemaal niet! Dat mag niet...dat is onethisch! Moordenaars zijn toch ook mensen! Daar ben ik het overigens helemaal mee eens, alleen hebben ze meestal onmenselijke daden verricht. Vaak konden ze die moorden plegen door dichtbij het slachtoffer te komen, een vertrouwensbasis op te bouwen. Denk hierbij aan al het huishoudelijk geweld dat op deze manier tot stand is gekomen. Als professional, sterker nog als hulpverlener in het algemeen moet je er dus juist voor waken een vertrouwensbasis op te bouwen. Hou professioneel afstand. Hoe vaak criminelen, of ze nou vast zaten of niet, mij niet in ‘vertrouwen’ bepaalde zaken wilden opbiechten, mits ik het aan niemand anders doorvertelde...

Mijn standaardantwoord was dan altijd: “Het spijt me maar daar begin ik niet aan! Ik weet van tevoren niet wat jij aan mij gaat vertellen en mocht iemands leven ermee gemoeid zijn dan vertel ik het waarschijnlijk door.” Kortom de moordenaar nam ik niet in vertrouwen en hij mij evenmin.

Veel daders zijn zelf in hun jeugd of later, ook slachtoffer geweest van geweld, incest of andere ellende. Daar moet je het eerst over hebben om ze vrij over hun misdaden te kunnen laten praten. De kunst van het omgaan met plegers van moord of andere zware misdrijven is enerzijds diep in de aard en de motieven van de misdadiger te duiken,

om de waaromvraag op te lossen en aan de andere kant toch afstand te houden. Dichtbij de criminële motieven komen zonder in hun trucjes te stappen, zoals:

‘jij begrijpt mij tenminste’, ‘jij bent de eerste die ik niet om de tuin kan leiden’ enz.

Kies je voor één van de twee kanten: nul contact maken of anderzijds werken aan een hoge mate van vertrouwen, dan maak je het jezelf als psycholoog te gemakkelijk. Wat ik echter het meest miste in het interview met de officieren van justitie is dat de heer Holleeder nauwelijks intensief geconfronteerd werd met de ellende die hij bij nabestaanden heeft aangericht. Al ging het dan ten dele om afrekeningen, dat maakt het leed voor nabestaanden er niet minder om. Hooguit de ellende die hij thuis tegenover de zussen had aangericht kwam aan bod. Zeker in dit soort mega-zaken, die gedurende langere tijd publiciteit trekken zou het goed zijn om het slachtoffer / nabestaande aspect alsof het de gewoonste zaak van de wereld is aan bod te laten komen.

Jan Bouman, 15 augustus 2019

VOLKSKRANT UITSPRAAK VAN DE RECHTBANK OVER MALEK F.

In de uitspraak van de rechtbank over Malek F. komt een zinsnede voor waarom ik het soms betreurt dat we over een TBS systeem beschikken. Het vonnis houdt in dat als een dader psychisch gestoord is het niet strafbaar is om drie onschuldige mensen levensgevaarlijk te verwonden. Bovendien hadden het er vijf kunnen zijn als hij de twee die wegrenden ingehaald had. Er hadden doden kunnen vallen als het aan hem had gelegen. De vijf willekeurige passanten hebben geluk gehad. Expliciet wordt hier gesteld dat je iemand niet mag straffen als hij handelt in een vermeende vlaag van paranoia. Hij was gestoord, zag overal duivels en hij kreeg opdrachten vanuit een geesteswereld. Mijn bezwaar is niet gelegen in het feit dat de heer F. misschien wel heel bewust op pad ging om ongelovigen om te brengen. Ik vrees dat ons geoliede TBS systeem de heer F. na twee, vier of hooguit zes jaar weer geestelijk gezond op de rails zal zetten. Resocialisatie of geen resocialisatie. De man zal na verloop van in mijn ogen beperkte tijd, genezen worden verklaard. Immers zijn problemen zijn intrapsychisch van aard en die zijn door de TBS-staf te genezen. Pas na verloop van tijd, als hij eenmaal buiten loopt zal hij merken dat het nog wemelt van de ongelovigen en zal zijn paranoia de kop weer opsteken. In sommige gevallen is mijns inziens lange gevangenisstraf echt beter.

Jan Bouman,
Sinds 1 januari 2017
Gepensioneerd psycholoog V&J

VASTHOUDEN

Terwijl ik dit schrijf loopt de vakantie op zijn einde. Een periode van loslaten en vrijkomen van dagelijkse beslommeringen en zorgen. Ik fietste door Mecklenburg Vorpommern, Zuid Limburg en op Texel.

Ik heb nagedacht over het afgelopen jaar en het komende jaar en over mijn bezigheden. Doe ik de goede dingen en doe ik de dingen goed? Een van de dingen die horen bij het leven is het maken van keuzes en het nemen van verantwoordelijkheid voor de dingen die ik doe.

Keuzevrijheid: is dat een gegeven of soms ook een illusie? Wat maakt dat ik tot bepaalde keuze kom? Ben ik altijd vrij tot het maken van keuzes of misschien beter: vrij om die keuzes te maken? En dan zijn er de gebeurtenissen die je overkomen en het maken van die keuzes beïnvloeden: belangrijke positieve en negatieve gebeurtenissen. Gebeurtenissen waar je mee moet 'dealen' of gebeurtenissen die diep ingrijpen. We spreken bijna altijd van een 'voor' en een 'na'. Het zijn gebeurtenissen die je leven fundamenteel veranderen.

Ik werkte de laatste maanden samen met een kring van nabestaanden aan teksten voor een muzikale compositie van en met nabestaanden. De teksten zijn klaar en aan de muziek wordt gewerkt door een bevriende componist, Nico Ph. Hovius. De titel van het stuk is 'Dit zijn ze'. Het stuk is geschreven vanuit gezamenlijke ervaringen. Het is een drieluik (met een proloog) geworden:

I het leven – II nooit meer – III de herinnering.

Als 'beeld' gebruikten we de gebroken vaas: de vaas die valt en na de val gebroken op de grond ligt. De vaas die in scherven ligt en daardoor nooit meer de oude vaas zal zijn. En de scherven van de vaas die, zoals toegepast in de Japanse kunstvorm Kintsugi*, met goudlijm aan elkaar worden gelijmd tot een nieuw voorwerp waarin de oude vorm en de breuklijnen beide zichtbaar zijn gemaakt. In dat voorwerp is de vaas herkenbaar en net zo goed de breuklijnen. De vaas staat voor het leven dat was: dat bestaan dat nooit ontkend kan worden. De daad van een ander maakt dat de vaas is gebroken. Wij kunnen de scherven alleen lijmen omdat we weten hoe de vaas eruit zag: de herinnering.

*Japanse keramische kunstvorm waarbij gebroken keramiek met goud- of zilverkleurige lijm gerepareerd of hersteld wordt. In de Japanse schoonheidsleer en levenskunst dragen de sporen van breuk en herstel bij aan het wezen (of de schoonheid) van een voorwerp. De gelijmde vaas is als het ware een nieuwe zijnsvorm van de oude vaas waarin de breuken door middel van de goud- of zilverlijm zichtbaar zijn gemaakt.

'Dit zijn ze' is een levend mo(nu)ment ter herinnering aan onze geliefden. Het zal op een van de bijeenkomsten van de FNG worden uitgevoerd door nabestaanden: hoe kan het ook anders? Een deel van de tekst zal gezongen en een deel gesproken worden.

Nog een laatste opmerking over de scherven. De meest weerbarstige van die scherven zou wel eens de scherf kunnen zijn waarop met letters 'rechtvaardigheid' of 'gerechtigheid' is geschreven. Die scherf verbindt immers met het onmiskenbare feit dat ons 'nooit meer' is verbonden met het handelen van een ander. De drama's (levensdelicten) waar wij mee te maken hebben worden ons immers aangedaan.

Om die scherf in te passen zijn we deels afhankelijk van anderen: de boosdoener (die op zijn of haar manier wellicht ook geconfronteerd wordt of is met gebrokenheid) en de dienaars van rechtvaardigheid. De scherf van rechtvaardigheid heeft twee kanten: die van het proces waarlangs tot rechtvaardigheid wordt gekomen en de uitkomst van dat proces. Om misschien op een of andere manier om te kunnen gaan met die scherf werken we samen aan een humaner strafrecht waarin voor verantwoordelijkheid nemen en onder ogen zien een centralere rol is weggelegd. Inzet zou kunnen zijn om op de vraag naar het 'waarom' en 'wat nu' meer en meer een antwoord te vinden. Inzet zou ook kunnen zijn dat rechtvaardigheid ons helpt om ons her-inneren te laten zijn als een onvergetelijke verbinding met het leven van onze geliefden. En die verbinding neemt niemand ons af.

Gert Jan Slump
Criminoloog

GEDRAGSCODE FNG

In tijden van sociale media verspreiden misstappen zich razendsnel. Om reputatieschade te voorkomen willen wij, bestuur en leden, met elkaar een gedragscode afspreken om te voorkomen dat onze federatie op een negatieve manier wordt gezien in de (online) media. Vertrouwen komt te voet en gaat te paard. Het positieve sentiment omtrent de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers willen we graag behouden. Mede door het toch al beladen onderwerp waardoor we bestaan is het belangrijk om te laten zien waar wij voor staan; **geweld eindigt waar respect begint.**

We willen eenieder dan ook vragen om het onderstaande door te nemen en na te leven

- tijdens bijeenkomsten welke (mede) door FNG georganiseerd en door fondsen betaald worden
- en bij uw gebruik van de sociale media.
 - o we laten de ander in zijn waarde, ook al zijn we het niet met die persoon eens;
 - o we luisteren goed naar wat anderen te zeggen hebben;
 - o we respecteren de eigenheid en diversiteit van iedereen;
 - o we praten mét elkaar en niet óver elkaar – voorbeeldgedrag;
 - o we staan open voor kritiek;
 - o we mogen het gerust zeggen wanneer iemand iets goed doet;
 - o we gaan vertrouwelijk met alle informatie om;
 - o we respecteren de grenzen van elkaar en bewaken onze eigen grenzen.

Het bestuur beseft dat naleving van de bovengenoemde regels niet een absolute garantie biedt tot probleemloze omgang met en onder elkaar. Maar het is het minste wat we elkaar kunnen bieden, – juist daar waar de meesten van ons zich zo kwetsbaar opstellen - een luisterend oor, begrip en respect. Dank voor jullie begrip. Wanneer we op een respectvolle manier met elkaar omgaan, zowel on- als offline, dan blijven onze bijeenkomsten voor iedereen plezierig en aangenaam om bij te wonen.

Het bestuur van de FNG

			
19 okt. 2019	Bijeenkomst Almere	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Almere
2 november 2019	Lichtjesavond	Rikus. scholing. mtg @ hotmail.com	De Wolden
14 dec. 2019	Decemberbijeenkomst		Leusden

Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jack Keijzer	2
Familiedag Amersfoort 2 juli	Paul Kuiper	3
Gedicht: de waterlelie	Frederik van Eeden	
Nieuw bestuurslid	Wickey van der Meijs	4
Gedicht: slappe handen	Marinus van den Berg	5
Nieuw bestuurslid	Lena Olivier	6
Memory's are for ever: Joep Kloppenbueg	RV	
Caroline Pino	Wil Vreeburg	7
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	8
Wij herdenken onze dierbaren	9, 10 en 11	
Gedicht: nog eenmaal	Marinus van den Berg	
Het verhaal van....		
Esther Paul	Rien Verbiest	14
Het verhaal van		
Safhinaz Zurrouy	Rien Verbiest	16
Verslag ColdCase-presentatie	Wicky van der Meijs	17
Gedicht: engelen verdwijnen	Wim Brands	
Vaste gastschrijvers		
Verlies jezelf niet in de dader	Jan Bouman	18
Uitspraak Malek F.	Jan Bouman	
Vasthouden	Gert Jan Slump	19
Gedragscode FNG		
Agenda		20
Inhoud		21

